SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 8. novembra 2011 *

V zadevi T-88/09,

Idromacchine Srl s sedežem v Portu Margheri (Italija),

Alessandro Capuzzo s sedežem v Miranu (Italija),

Roberto Capuzzo s sedežem v Mogliano Veneto (Italija),

ki jih zastopata W. Viscardini in G. Donà, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo D. Grespan in E. Righini, zastopnika, skupaj s F. Ruggerijem Laderchijem, odvetnikom,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

zaradi odškodninske tožbe za povračilo škode, ki naj bi nastala z objavo lažnih podatkov v Uradnem listu Evropske unije, ki so zlasti okrnili podobo in ugled družbe Idromacchine v odločbi Komisije C(2002) 5426 konč. z dne 30. decembra 2004 „Državne pomoči – Italija – Državna pomoč N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 in C 48/2004 (prej N 595/2003) – Podaljšanje triletnega dobavnega roka za tanker za prevoz kemikalij – Poziv k predložitvi pripomb v skladu s členom 88(2) Pogodbe [ES]“,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, in M. van der Woude, sodnik,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 8. februarja 2011

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Družba Idromacchine Srl je ladjedelniško podjetje, ki med drugim deluje v sektorju kotlov. Alessandro in Roberto Capuzzo imata v lasti vsak 50 % družbe Idromacchine

in opravljata funkciji predsednika upravnega odbora oziroma prokurista te družbe. V nadaljevanju so družba Idromacchine ter A. in R. Capuzzo skupaj „tožeče stranke“.

2 Leta 2002 je Cantiere navale De Poli SpA (v nadaljevanju: družba De Poli) naročila pri družbi Idromacchine štiri velike zbiralnike za prevoz utekočinjenega plina na ladjah *C.188* in *C.189,* ki naj bi ju izdelala družba De Poli.

3 Za izdelavo ladij *C.188* in *C.189* je bila namenjena pomoč za delovanje, ki jo ureja Uredba Sveta (ES) št. 1540/98 z dne 29. junija 1998 o pomočeh ladjedelništvu (UL L 202, str. 1). Na podlagi člena 3(1) in (2) te uredbe so bile pomoči za delovanje, ki so bile odobrene ladjedelnicam, dovoljene pod določenimi pogoji, med drugim tem, da se ne dodelijo ladjam, dobavljenim več kot tri leta po datumu podpisa dokončne pogodbe o izdelavi. Vendar pa v skladu s členom 3(2) te uredbe Komisija Evropskih skupnosti lahko odobri podaljšanje tega roka, kadar je to utemeljeno zaradi tehnične zahtevnosti zadevnega posameznega ladjedelniškega projekta ali zaradi zamud zaradi nepričakovanih večjih in opravičljivih motenj delovnega programa ladjedelnice zaradi izjemnih nepredvidljivih okoliščin zunaj gospodarske družbe. To podaljšanje roka lahko Komisija odobri le, če jo zadevna država o tem obvesti v skladu s členom 2 Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339).

4 Italijanska republika je 11. decembra 2003 na podlagi člena 3(2) Uredbe št. 1540/98 Komisiji predložila zahtevo za podaljšanje roka, ki je bil prvotno predviden za dobavo ladij, vključno z ladjama *C.188* in *C.189*, katerih izdelavo je zagotovila družba De Poli.

5 Med 5. februarjem in 18. oktobrom 2004 je Komisija od italijanskih organov večkrat zahtevala dodatne informacije glede njihove zahteve za podaljšanje roka, ki je bil prvotno predviden za dobavo ladij. Ti organi so na zahteve Komisije odgovorili v določenem roku.

6 Komisija je 30. decembra 2004 vročila Italijanski republiki odločbo C(2002) 5426 konč. z dne 30. decembra 2004 „Državne pomoči – Italija – Državna pomoč N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 in C 48/2004 (prej N 595/2003) – Podaljšanje triletnega dobavnega roka za tanker za prevoz kemikalij – Poziv k predložitvi pripomb v skladu s členom 88(2) Pogodbe [ES]“ (v nadaljevanju: sporna odločba).

7 V sporni odločbi je Komisija po koncu predhodne faze preiskave priglašenih pomoči odobrila podaljšanje predvidenega dobavnega roka za ladje, ki jih je izdelovala družba De Poli, potem ko je ocenila, da so bili pogoji iz člena 3(2) Uredbe št. 1540/98 izpolnjeni, in odločila, da začne formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES glede podaljšanja dobavnega roka za tanker, ki ga je izdelovala druga ladjedelnica.

8 Komisija glede preiskave, ki jo ta institucija opravi na zahtevo za podaljšanje dobavnega roka za ladje, ki jih je izdelovala družba De Poli, v točki 10(iii) sporne odločbe navaja:

„Ladjedelnica je naročila pri družbi Idromacchine […], enem od glavnih izdelovalcem zbiralnikov, izdelavo zbiralnika za tovor za ladji C.188 in C.189, sestrski ladji velikih ladij C.196 in C.197. Med izdelavo ladij C.188 in C.189 je RINA (Registro italiano

navale), italijanski organ za certifikacijo, ugotovil, da zbiralniki, ki so v procesu izdelave pri družbi Idromacchine, za zgoraj navedeni ladji zaradi napak niso skladni z veljavnimi standardi.

[…] Zbiralniki, ki so bili prvotno namenjeni za ladji *C.188* in *C.189*, za kateri so bili na novo naročeni pri drugem izdelovalcu, naj bi se torej namestili na ladji *C.197* in *C.196*, skupno s šestmesečno zamudo, torej po preteku roka 31. 12. 2003.

Zbiralniki za tovor so nepogrešljiv del ladje za prevoz utekočinjenega plina [; italijanski organi] trdijo, da morajo zbiralniki, ki so se uporabljali na ladjah *C.188* [in], *C.189* – in na sestrskih ladjah *C.196* in *C.197* – zadostiti strogim normam glede kakovosti in varnosti ladij. Poleg tega, glede na izjave italijanskih organov je, ob upoštevanju izkušnje družbe Idromacchine, ladjedelnica [družbe De Poli] ni mogla predvideti, da bo RINA podala negativno mnenje glede skladnosti zbiralnikov za ladji *C.188* in *C.189*. Italijanski organi pojasnjujejo tudi, da je ladjedelnica, ko je uvidela to težavo, takoj začela iskati nove dobavitelje na trgu. Družba [G.] je bila edini dobavitelj, ki se je strinjala, da bo proizvedla nove zbiralnike, ki jih očitno ni bilo mogoče dobaviti pred 31. 1. 2004 oziroma 31. 3. 2004; zato je bila ladjedelnica prisiljena zaprositi, da se dobavni rok prestavi.

[…]“

9 V točki 28, tretji odstavek, sporne odločbe Komisija navaja, da je „glede zbiralnikov treba povedati, da je dejstvo, da je bilo za družbo Idromacchine nemogoče izdelati

zbiralnike (ki so bistveni sestavni del ladje) v skladu s predpisanimi standardi za certifikacijo in dejstvo, ki iz tega izhaja, in sicer, da jih ni mogla dobaviti v določenih rokih, vsaj izjemnega značaja".

10 Komisija v točki 29, tretji odstavek, sporne odločbe meni, da je „glede zbiralnikov treba ugotoviti, da so bile tudi težave, ki so nastale, ker družba Idromacchine ni mogla dobaviti zbiralnikov, ki so bistveni sestavni deli za uporabo ladje v poslovne namene v dovoljenih okoliščinah uporabe, nepredvidljive".

11 V točki 31 sporne odločbe je navedeno:

„Izdelovalec ni mogel dobaviti zbiralnikov v skladu s pogodbenimi obveznostmi in ladjedelnica je morala naročiti te dele pri drugem dobavitelju, zato je nastala zamuda pri dokončanju izdelave ladij *C.196* in *C.197* […] Nespoštovanje dobavnega roka za potrebne dele ni bilo odvisno od volje [družbe De Poli, ki], ni imela sredstev, da bi intervenirala […]".

12 V tabeli 1 sporne odločbe je določeno, da je „neprimernost zbiralnikov z napako sestrskih ladij *C.188* in *C.189*, v kasnejši fazi izdelave, prisilila ladjedelnico, da na ti ladji vgradi zbiralnike, ki so bili namenjeni za ladji *C.196* in *C.197*".

13 Nazadnje je v zadnji točki sporne odločbe, kot je bila vročena italijanski republiki 30. decembra 2004, navedeno:

„[Č]e ta dopis vsebuje zaupne podatke, ki se jih ne sme razkriti, vas prosimo, da o tem obvestite Komisijo v roku [petnajstih] delovnih dni, ki začne teči z dnem vročitve tega dopisa. Če v tem roku ne boste predložili takšne obrazložene zahteve, bo Komisija štela, da soglašate z objavo dopisa v celoti v verodostojnem jeziku na naslednji spletni strani."

14 Italijanski organi Komisiji niso predložili zahteve, naj se določeni podatki iz sporne odločbe ne razkrijejo, ker naj bi šlo za zaupne podatke.

15 Sporna odločba je bila objavljena v Uradnem listu Evropske unije z dne 18. februarja 2005 (UL C 42, str. 15).

Postopek in predlogi strank

16 Tožeče stranke so 27. februarja 2009 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to odškodninsko tožbo.

17 Predsednik drugega senata Splošnega sodišča je 11. marca 2009 zavrnil zahtevo po anonimnosti in zaupnosti podatkov, ki so jo vložile tožeče stranke. Na zahtevo teh strank je 2. aprila 2009 potrdil zavrnitev njihove prvotne zahteve za anonimnost in zaupnost podatkov.

18 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila in je bil sodnik poročevalec premeščen v četrti senat, je bila ta zadeva dodeljena temu senatu.

19 Stranke so na obravnavi 8. februarja 2011 ustno podale stališča in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

20 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– zaradi premoženjske škode, ki jim je nastala, naloži Komisiji plačilo odškodnine 5.459.641,28 EUR ali drug znesek, ki ga bo eventualno določilo Splošno sodišče, valoriziran od dneva objave sporne odločbe do dneva izreka sodbe, skupaj z zamudnimi obrestmi od dneva izreka sodbe do popolnega plačila tega zneska, po obrestni meri, ki jo je Evropska centralna banka (ECB) določila za operacije glavnega refinanciranja, povišani za dve točki;

– zaradi nepremoženjske škode naloži Komisiji plačilo odškodnine družbi Idromacchine ter A. in R. Capuzzu, pri čemer se zneski določijo po načelu *ex aequo et bono*, ustrezajo pa na primer znatnemu deležu – na primer od 30 do 50 % – zneska, določenega za premoženjsko škodo, valoriziranega od dneva objave sporne odločbe do dneva izreka sodbe, skupaj z zamudnimi obrestmi od dneva izreka sodbe do popolnega plačila tega zneska, po obrestni meri, ki jo je ECB določila za operacije glavnega refinanciranja, povišani za dve točki;

– Komisiji naloži, da družbi Idromacchine ter A. in R.Capuzzu povrne podobo na načine, ki jih bo Splošno sodišče štelo za ustrezne, na primer z *ad hoc* objavo v Uradnem listu ali z dopisom, naslovljenim na glavne naročnike v zadevnem sektorju, pri čemer odredi popravek informacij, ki so bile glede tožečih strank objavljene v sporni odločbi;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

21 Komisija predlaga Splošnemu sodišču, naj:

– zavrne tožbo;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

22 Na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES mora pri nepogodbeni odgovornosti Skupnost v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomestiti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju dolžnosti.

23 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je nepogodbena odgovornost Skupnosti za nezakonito ravnanje njenih organov v smislu člena 288, drugi odstavek, ES podana ob izpolnitvi vseh pogojev, in sicer nezakonitosti ravnanja, ki se očita institucijam, resničnosti

škode ter vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (sodba Sodišča z dne 29. septembra 1982 v zadevi Oleifici Mediterranei proti EGS, 26/81, Recueil, str. 3057, točka 16, in sodba Splošnega sodišča z dne 14. decembra 2005 v zadevi Beamglow proti Parlamentu in drugim, T-383/00, ZOdl., str. II-5459, točka 95).

24 Najprej, glede pogoja nezakonitega ravnanja, ki se očita institucijam ali zadevnemu organu, sodna praksa zahteva, da se dokaže dovolj resna kršitev pravnega pravila, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom (sodba Sodišča z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točka 42). Glede pogoja, da mora biti kršitev dovolj resna, je odločilno merilo, da velja ta zahteva za izpolnjeno, kadar zadevna institucija ali organ Skupnosti očitno in resno prekorači meje svoje diskrecijske pravice. Če ima ta institucija ali organ le precej omejeno diskrecijsko pravico ali je celo nima, lahko že samo kršitev prava Skupnosti zadostuje za ugotovitev dovolj resne kršitve (sodba Sodišča z dne 10. decembra 2002 v zadevi Komisija proti Camar in Tico, C-312/00 P, Recueil, str. I-11355, točka 54, in sodba Splošnega sodišča z dne 12. julija 2001 v združenih zadevah Comafrica in Dole Fresh Fruit Europe proti Komisiji, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 in T-225/99, Recueil, str. II-1975, točka 134).

25 Dalje, glede pogoja resničnosti škode velja, da je Skupnost odgovorna le, če je tožeči stranki dejansko nastala „dejanska in gotova“ škoda (sodbi Sodišča z dne 27. januarja 1982 v združenih zadevah Birra Wührer in drugi proti Svetu in Komisiji, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 in 5/81, Recueil, str. 85, točka 9, in De Franceschi proti Svetu in Komisiji, 51/81, Recueil, str. 117, točka 9, in sodba Splošnega sodišča z dne 16. januarja 1996 v zadevi Candiotte proti Svetu, T-108/94, Recueil, str. II-87, točka 54). Tožeča stranka mora sodišču Skupnosti predložiti dokaze, da bi to lahko ugotovilo obstoj in obseg take škode (sodba Sodišča z dne 21. maja 1976 v zadevi Roquette

frères proti Komisiji, 26/74, Recueil, str. 677, točke od 22 do 24, in sodba Splošnega sodišča z dne 9. januarja 1996 v zadevi Koelman proti Komisiji, T-575/93, Recueil, str. II-1, točka 97).

26 Nazadnje, glede pogoja, ki se nanaša na obstoj vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora biti ta škoda dovolj neposredna posledica očitanega ravnanja, s tem da mora biti to ravnanje odločilni vzrok za škodo, vendar ne obstaja obveznost, da se popravi vsaka, tudi oddaljena, škodljiva posledica nezakonitega položaja (glej sodbo Sodišča z dne 4. oktobra 1979 v združenih zadevah Dumortier in drugi proti Svetu, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, Recueil, str. 3091, točka 21, in sodbo Splošnega sodišča z dne 10. maja 2006 v zadevi Galileo International Technology in drugi proti Komisiji, T-279/03, ZOdl., str. II-1291, točka 130 in navedena sodna praksa). Tožeča stranka mora predložiti dokaz o obstoju vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 30. septembra 1998 v zadevi Coldiretti in drugi proti Svetu in Komisiji, T-149/96, Recueil, str. II-3841, točka 101 in navedena sodna praksa).

27 Odškodninski zahtevki morajo biti zavrnjeni, če eden izmed treh pogojev za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti ni izpolnjen, ne da bi bilo treba preučiti, če sta druga dva pogoja izpolnjena (sodba Splošnega sodišča z dne 20. februarja 2002 v zadevi Förde-Reederei proti Svetu in Komisiji, T-170/00, Recueil, str. II-515, točka 37; glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 15. septembra 1994 v zadevi KYDEP proti Svetu in Komisiji, C-146/91, Recueil, str. I-4199, točka 81). Poleg tega sodišče Skupnosti teh pogojev ni dolžno preučiti v določenem vrstnem redu (sodba Sodišča z dne 9. septembra 1999 v zadevi Lucaccioni proti Komisiji, C-257/98 P, Recueil, str. I-5251, točka 13).

28 V tem primeru tožeče stranke trdijo, da sta jim nastali premoženjska in nepremoženjska škoda, za kateri zahtevata odškodnino. Splošno sodišče meni, da je treba najprej preučiti zahtevek za nepremoženjsko, nato pa zahtevek za premoženjsko škodo.

1. *Zahtevek za nepremoženjsko škodo*

29 Tožeče stranke trdijo, da so družba Idromacchine ter A. in R. Capuzzo utrpeli nepremoženjsko škodo, za katero je treba plačati odškodnino.

Nepremoženjska škoda, ki jo je utrpela družba Idromacchine

30 Glede nepremoženjske škode, ki jo je utrpela družba Idromacchine, je treba preučiti pogoje za nastanek odgovornosti Skupnosti, tako da se najprej obravnava pogoj nezakonitega ravnanja, ki se očita Komisiji, nato pogoj resničnosti škode in nazadnje obstoj vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo. Le če so ti pogoji izpolnjeni, je mogoče nato določiti višino odškodnine, do katere je iz tega naslova upravičena družba Idromacchine.

Nezakonito ravnanje, ki se očita Komisiji

31 V dopisih tožeče stranke Komisiji načeloma očitajo dve nezakoniti ravnanji.

32 Tožeče stranke trdijo, da je prvo nezakonito ravnanje, ki se očita Komisiji, kršitev načel dobrega upravljanja, skrbnosti in pravice do obrambe, na podlagi katerih bi morala Komisija družbi Idromacchine omogočiti, da ji pred sprejetjem sporne odločbe

predloži pripombe, s katerimi bi dokazala, da ni odgovorna za zamudo pri dobavi zadevnih zbiralnikov.

33 Najprej je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je postopek nadzora nad državnimi pomočmi glede na splošno ureditev postopek, uveden proti državi članici, ki je glede na svoje obveznosti v skladu s pravom Skupnosti odgovorna za odobritev pomoči (glej sodbo Sodišča z dne 24. septembra 2002 v združenih zadevah Falck in Acciaierie di Bolzano proti Komisiji, C-74/00 P in C-75/00 P, Recueil, str. I-7869, točka 81 in navedena sodna praksa).

34 Dalje, v okviru postopka nadzora nad državnimi pomočmi zainteresirane osebe, ki niso država članica, same ne morejo zahtevati sodelovanja v kontradiktorni razpravi s Komisijo, kot je na voljo državi članici (glej zgoraj v točki 33 navedeno sodbo Falck in Acciaierie di Bolzano proti Komisiji, točka 82 in navedena sodna praksa).

35 Nazadnje je treba v okviru postopka nadzora nad državnimi pomočmi iz člena 88 ES razlikovati med, po eni strani, predhodno fazo preiskave pomoči po odstavku 3 tega člena, katerega edini cilj je omogočiti Komisiji, da oblikuje prvo mnenje o delni ali popolni združljivosti obravnavane pomoči, in, po drugi strani, stopnjo preiskave iz odstavka 2 istega člena. Le v okviru tega odstavka, katerega namen je Komisiji omogočiti, da je v celoti obveščena o vseh podatkih zadeve, Pogodba ES določa obveznost Komisije, da pozove zainteresirane stranke k predložitvi pripomb (glej sodbo Sodišča z dne 13. decembra 2005 v zadevi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, ZOdl., str. I-10737, točka 34 in navedena sodna praksa).

36 Iz sodne prakse, navedene zgoraj v točkah od 33 do 35, torej izhaja, da Komisiji, ki je s sporno odločbo odobrila podaljšanje roka za izdelavo ladij, ki jih je gradila družba De Poli, v predhodni fazi preiskave pomoči nikakor ni bilo treba zaslišati družbe Idromacchine. Ta družba tudi ni bila tretja zainteresirana stranka v postopku, saj ni bila niti prejemnica pomoči niti ni konkurirala prejemnikom te pomoči.

37 Trditve tožečih strank ne ovržejo teh ugotovitev.

38 Prvič, trditev, da bi Komisija prišla do drugačnih sklepov kot v sporni odločbi, če bi zaslišala družbo Idromacchine, preden je sprejela sporno določbo, je treba zavrniti kot brezpredmetno. S to trditvijo namreč nikakor ni mogoče ovreči ugotovitve iz točke 36 zgoraj, da v predhodni fazi preiskave zadevne pomoči Komisija nikakor ni bila dolžna zaslišati družbe Idromacchine.

39 Drugič, trditev, da mora Splošno sodišče na podlagi dejanskega stanja v tej zadevi ugotoviti, da je bila kršena pravica do obrambe, kot je to ugotovilo v podobnih okoliščinah v sodbi z dne 24. septembra 2008 v zadevi M proti Varuhu človekovih pravic (T-412/05, neobjavljena v ZOdl., točki 133 in 136), je treba kot neutemeljeno zavrniti. V tej sodbi je namreč Splošno sodišče ugotovilo, da je Evropski varuh človekovih pravic kršil načelo kontradiktornosti, s tem da je poimensko imenoval uradnika v eni izmed svojih odločb glede slabega upravljanja, ne da bi ga predhodno zaslišal, kar bi na podlagi pravnih predpisov, ki ga vežejo, moral storiti. Toda dejansko stanje v tej zadevi je drugačno, saj Komisija ni imela nobene obveznosti, da pred sprejetjem sporne odločbe zasliši družbo Idromacchine.

40 Zato je treba trditve tožečih strank, da je Komisija kršila načelo dobrega upravljanja ter načeli skrbnosti in spoštovanja pravice do obrambe, ki iz tega izhajajo, ker pred sprejetjem sporne odločbe ni zaslišala družbe Idromacchine, zavrniti kot neutemeljene.

41 Tožeče stranke trdijo, da je drugo nezakonito ravnanje, ki se očita Komisiji, kršitev spoštovanja poklicne tajnosti, ker naj Komisija družbe Idromacchine, ko jim je v sporni odločbi očitala kršitev, ne bi smela poimensko imenovati, in kršitev načela sorazmernosti, ker po njihovem mnenju omemba imena družbe Idromacchine v sporni odločbi nikakor ni bila potrebna. Trdijo, da čeprav bi se ugotovilo, da je bila družba Idromacchine odgovorna za zamudo pri dobavi ladij, ki jih je izdelala družba De Poli, ali da ni dobavila zbiralnikov v skladu z veljavnimi standardi, ostaja dejstvo, da ni bilo prav, da je Komisija v sporni odločbi, ki je bila objavljena v Uradnem listu, omenila ime družbe Idromacchine, čeprav ji ga v tem primeru ne bi bilo treba omeniti.

42 Glede tega je treba opozoriti, da na podlagi člena 287 ES člani institucij Skupnosti, člani odborov ter uradniki in drugi uslužbenci Skupnosti tudi po prenehanju opravljanja svojih dolžnosti ne smejo razkrivati informacij, za katere velja obveznost varovanja poklicne tajnosti, zlasti informacij o podjetjih, njihovih poslovnih odnosih ali sestavinah stroškov.

43 Uredba št. 659/1999 ponavlja obveznost spoštovanja poklicne tajnosti, ki jo ima Komisija v okviru svoje presoje glede državnih pomoči. V uvodni izjavi 21 je na koncu navedeno, da „mora Komisija pri izdajanju javnih podatkov o svojih odločbah upoštevati predpise o [poklicni tajnosti] skladno s členom [287] Pogodbe“. Člen 24 te uredbe določa, da „Komisija in države članice, njihovi uradniki in drugi uslužbenci, vključno

z neodvisnimi strokovnjaki, ki jih imenuje Komisija, ne bodo razkrivali podatkov, ki so jih pridobili z uporabo te uredbe in jih zajema obveznost [poklicne tajnosti]".

44 Niti člen 287 ES niti Uredba št. 659/1999 ne določata izrecno, kateri so tisti podatki, ki jih poleg poslovnih skrivnosti zajema poklicna tajnost.

45 Iz sodne prakse izhaja, da so podatki, za katere velja obveznost varovanja poklicne tajnosti, lahko zaupni podatki pa tudi poslovne skrivnosti (sodba Splošnega sodišča z dne 18. septembra 1996 v zadevi Postbank proti Komisiji, T-353/94, Recueil, str. II-921, točka 86). Na splošno mora biti za to, da gre za poslovno skrivnost ali druge podatke, na katere se nanaša poklicna tajnost, z njimi po naravi stvari seznanjeno omejeno število ljudi. Dalje, iti mora za podatke, katerih razkritje lahko resno škodi osebi, ki jih da na voljo, ali tretjim osebam. Nazadnje morajo biti interesi, ki jim razkritje podatkov lahko povzroči škodo, objektivno vredni zaščite. Pri presoji zaupnosti podatka je treba tako tehtati med individualnimi legitimnimi interesi, ki nasprotujejo njegovemu razkritju, in splošnim interesom, ki zahteva, da dejavnosti institucij Skupnosti potekajo čim bolj javno (glej sodbi Splošnega sodišča z dne 30. maja 2006 v zadevi Bank Austria Creditanstalt proti Komisiji, T-198/03, ZOdl., str. II-1429, točka 71, in z dne 12. oktobra 2007 v zadevi Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse proti Komisiji, T-474/04, ZOdl., str. II-4225, točka 65 in navedena sodna praksa).

46 Ob upoštevanju v točkah od 42 do 45 navedenih določb in sodne prakse je treba ugotoviti, ali je Komisija, kot to trdijo tožeče stranke, kršila obveznost varovanja poklicne tajnosti in načelo sorazmernosti, s tem da je v sporni odločbi poimensko navedla, da družba Idromacchine ni dobavila zbiralnikov, ki bi bili v skladu z veljavnimi standardi, in da ni spoštovala pogodbenih obveznosti.

47 Prvič, ugotoviti je treba, da je podatek, da družba Idromacchine ni uspela dobaviti zbiralnikov v skladu z veljavnimi standardi in s pogodbenimi pogoji družbi De Poli, Italijanska republika sporočila Komisiji le zaradi potreb upravnega postopka presoje zadevnih pomoči. Poleg tega se ta podatek nanaša, kot to v bistvu in pravilno zatrjujejo tožeče stranke, na poslovne odnose med tema dvema družbama. Torej je vsebina teh podatkov v tem primeru zaupne narave.

48 Drugič, razkritje podatka iz točke 46 zgoraj bi lahko družbi Idromacchine resno škodovalo. Neodvisno od tega, ali Komisija, s tem da je ugotovila, da je družba Idromacchine kršila pogodbene obveznosti, ki jih ima do družbe De Poli, je oziroma ni napačno ugotovila dejanskega stanja, je v vsakem primeru treba ugotoviti, da je to, da je Komisija v dejanskem stanju in v okviru presoje v sporni odločbi poimensko prikazala družbo Idromacchine v slabi luči, tej lahko resno škodovalo.

49 Tretjič, ker razkritje podatkov iz točke 46 zgoraj lahko škoduje podobi in ugledu družbe Idromacchine, je interes te družbe, da se tak podatek ne razkrije, objektivno vreden zaščite.

50 Četrtič, iz tehtanja po eni strani legitimnega interesa družbe Idromacchine, da se njeno ime v izpodbijani odločbi ne omenja, in po drugi strani splošnega interesa izhaja, da je ta omemba nesorazmerna glede na cilj sporne odločbe.

51 Glede tega je treba namreč najprej povedati, da načeli odprtosti in zahteva po transparentnosti pri izvajanju nalog institucij, kot je določeno v členu 1 EU in členih 254 ES in 255 ES, v tem primeru zapovedujeta, da v okviru preučitve državne pomoči, ki je bila odobrena družbi De Poli, Komisija v sporni odločbi izrecno zavzame stališče o tem, ali je zamuda pri izdelavi zadevnih ladij nastala zaradi ravnanja tretjih oseb, in ne družbe De Poli. Vendar pa bi zadostovalo, da Komisija navede neizpolnitev pogodbenih obveznosti bodisi na splošno – kot s strani dobavitelja pomembnega sestavnega dela zadevnih ladij – bodisi, lahko celo natančneje, dobavitelja zadevnih zbiralnikov, v nobenem od teh dveh primerov pa ne bi bilo treba izrecno omeniti imena tega dobavitelja, s čimer bi se lahko varovali njegovi legitimni interesi.

52 Dalje, trditve Komisije, da s tem, da je v sporni odločbi razkrila ime družbe Idromacchine, ni ravnala nezakonito, ne morejo vzdržati.

53 Po eni strani, v delu, v katerem je Komisija na glavni obravnavi na vprašanja Splošnega sodišča zatrjevala, da je bilo „zaradi obrazložitve [sporne] odločbe smotrno“ navesti ime izdelovalca zadevnih zbiralnikov, ki je bil „posebej zanesljiv, [ampak] je[,] bil enkrat odgovoren za zamudo“, je to trditev treba zavrniti kot neutemeljeno. Namreč v okviru preučitve zadevnih pomoči, ki je vodila k sprejetju sporne odločbe, je bilo relevantno le vprašanje, ali je Italijanska republika pravno dovolj utemeljila zamudo, ki jo je imela družba De Poli pri dobavi ladij, pri čemer razkritje imen dobaviteljev, ki naj bi napačno ravnali, s čimer bi se upravičila ta zamuda, nikakor ne vpliva na ugotovitev Komisije v sporni odločbi.

54 Po drugi strani, v delu, v katerem Komisija trdi, da to, da se ime dobavitelja zadevnih zbiralnikov v sporni odločbi ne bi pojavilo, še ne pomeni, da javnost tega imena ne bi poznala, saj je zadevni gospodarski sektor zelo omejen, v njem so specializirani subjekti, v medijih pa je bil tudi odmeven spor med družbama De Poli in Idromacchine, o katerem je odločalo sodišče v Benetkah (Italija), je treba tudi te trditve zavrniti kot neutemeljene. Te okoliščine namreč ne morejo ovreči razmišljanja, da je s tem da je Komisija družbo Idromacchine označila kot odgovorno za zamudo pri dobavi, v sporni odločbi predstavila dejansko stanje in presojo, ki to družbo predstavljajo kot takšno, ki družbi De Poli ni mogla dobaviti proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in spoštovati svojih pogodbenih obveznosti, čeprav glede na cilj sporne odločbe tako razkritje ni bilo potrebno.

55 Nazadnje je treba trditve Komisije, da je, po eni strani, sporno odločbo zgolj podprla s podatki, ki ji jih je predložila Italijanska vlada, in, po drugi strani, da iz členov 24 in 25 Uredbe št. 659/1999 ter točke 25 in naslednjih Obvestila Komisije C(2003) 4582 z dne 1. decembra 2003 o poklicni tajnosti v odločbah glede državnih pomoči (UL C 297, str. 6) izhaja, da mora Italijanska republika navesti podatke, za katere meni, da zanje velja poklicna tajnost, zavrniti kot neutemeljene. Čeprav namreč te določbe v bistvu določajo, da Komisija vroči odločbo zadevni državi članici, ki ima nato načeloma 15 dni časa, da navede podatke, za katere meni, da so zajeti s poklicno tajnostjo, te določbe ne odvezujejo Komisije od dolžnosti, ki jo ima na podlagi člena 287 ES, da ne sme razkriti poklicne tajnosti in ne nasprotujejo temu, da Komisija sama odloči, da ne bo razkrila podatkov, za katere meni, da so zajeti s poklicno tajnostjo, čeprav ji tega zadevna država članica ni predlagala. Celo če predpostavimo, da je Italijanska republika ravnala napačno, Komisiji predložila napačne podatke in je ni obvestila, da gre za zaupne podatke, ki se nanašajo na poslovna razmerja med družbama Idromacchine in De Poli, take napake nikakor ne morejo izpodbiti ugotovitve, da bi se lahko

v vsakem primeru Komisija sama odločila, da ne bo razkrila podatkov, ki so zajeti s poklicno tajnostjo.

56 Razkritje dejanskega stanja in presoje v sporni odločbi, v okviru katerih je poimensko navedeno, da družba Idromacchine ni mogla družbi De Poli dobaviti proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in spoštovati svojih pogodbenih obveznosti, je torej kršitev poklicne tajnosti, ki jo določa člen 287 ES. Ker se ta obveznost nanaša na varstvo pravic posameznikov in ker Komisija nima široke diskrecijske pravice pri presoji glede tega, ali je treba v konkretnem primeru odstopiti od pravila zaupnosti, je treba ugotoviti, da je ta kršitev prava Skupnosti dovolj, da lahko govorimo o dovolj resni kršitvi v smislu sodne prakse, ki je bila predstavljena v točki 24 zgoraj.

57 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da je Komisija s tem, da je kršila obveznost varovanja poklicne tajnosti, ravnala protipravno, kar ima za posledico nepogodbeno odgovornost Skupnosti, v smislu člena 288, drugi odstavek, ES.

58 V takih okoliščinah je presoja zadnjega očitka tožečih strank, da je Komisija s tem, da je v sporni odločbi razkrila dejansko stanje in presojo, v okviru katerih je bila družba Idromacchine poimensko navedena kot tista, ki družbi De Poli ni mogla dobaviti proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in spoštovati pogodbenih obveznosti, kršila tudi načelo sorazmernosti, brezpredmetna. Čeprav bi namreč lahko rekli, da je bilo kršeno načelo sorazmernosti, to tožečim strankam nikakor ne bi omogočilo, da bi bile v tem primeru zaradi škode, katere obstoj zatrjujejo, upravičene do višje odškodnine tako glede njene narave kot glede višine, kot je znesek, do katerega bi bile upravičene na podlagi dejstva, da je Komisija kršila obveznost varovanja poklicne tajnosti. Zato o tem očitku ni treba odločati.

Resničnost škode

59 Tožeče stranke v bistvu zatrjujejo, da je družba Idromacchine utrpela nepremoženjsko škodo, ker sta bila kršena njena podoba in ugled, ker je bilo v sporni odločbi navedena poimensko, kot tista, ki družbi De Poli ni dobavila proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in ni spoštovala pogodbenih obveznosti

60 Glede tega je treba ugotoviti, da je – kot izhaja iz navedb iz sporne odločbe, ki so povzete v točkah od 8 do 12 zgoraj – Komisija poimensko omenila družbo Idromacchine med drugim kot tako, ki ni bila sposobna izdelati zbiralnikov v skladu s standardi za certifikacijo [glej točke 10(iii), 28, tretji pododstavek, in 29, tretji pododstavek, sporne odločbe] in kot tako, ki ni uspela dobaviti zadevnih zbiralnikov v skladu s pogodbenimi obveznostmi (glej točko 31 sporne odločbe), zato se je morala družba De Poli obrniti na drugo podjetje, ki je izpolnilo njeno naročilo. Te omembe družbe v sporni odločbi torej predstavljajo družbo Idromacchine v slabi luči, saj jo predstavljajo kot podjetje, ki ne more ponuditi storitev v skladu z veljavnimi standardi in ki zato ne more spoštovati pogodbenih obveznosti, in so takšne, da okrnijo njeno podobo in njen ugled, ki imata tržno vrednost, čemur sicer Komisija v dopisih ni oporekala.

61 Pojasniti je treba tudi, da – kot je Splošno sodišče presodilo v točki 150 zgoraj v točki 39 navedene sodbe M proti Varuhu človekovih pravic, in sicer, da iz same objave na spletni strani odločbe varuha človekovih pravic, ki je poimensko povezala tožečo stranko v zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba, s slabim upravljanjem, izhaja, da je tožeči stranki dejansko in gotovo nastala škoda – zgolj objava družbe Idromacchine v sporni odločbi v Uradnem listu zadostuje, da se ugotovi obstoj dejanske in gotove škode, ki je tej družbi nastala.

62 Celo če predpostavimo, kot je trdila Komisija na glavni obravnavi, da je treba šteti, da ni storila nobene napake pri presoji, s tem da je v sporni odločbi ugotovila, da je družba Idromacchine kršila svoje pogodbene obveznosti do družbe De Poli, je še vedno res, da dejansko stanje in presoje, v katerih je družba Idromacchine poimensko navedena kot tista, ki družbi De Poli ni dobavila proizvodov, ki so v skladu z veljavnimi standardi, in tako ni spoštovala svojih pogodbenih obveznosti, škodujejo podobi in ugledu družbe Idromacchine. Še več, to je škoda, ki jo je utrpela družba Idromacchine, in je ločena od škode, ki izhaja iz morebitnih napak pri presoji, ki naj bi jih storila Komisija ali Italijanska republika, s tem da sta menili, da je bila ta družba odgovorna za zamude pri dobavi zadevnih zbiralnikov.

63 Zato je treba ugotoviti, da sta bila okrnjena podoba in ugled družbe Idromacchine.

Obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in zatrjevano škodo

64 Tožeče stranke v bistvu trdijo, da obstaja neposredna vzročna zveza med kršitvami obveznosti varovanja poklicne tajnosti in načela sorazmernosti po eni strani ter okrnitvijo podobe in ugleda družbe Idromacchine po drugi strani.

65 Glede tega je treba ugotoviti, da podoba in ugled družbe Idromacchine nikakor ne bi bila ogrožena, če Komisija v sporni odločbi ne bi objavila dejstev in presoj, ki to družbo poimensko predstavljajo kot tako, ki družbi De Poli ni uspela dobaviti proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in ni spoštovala svojih obveznosti. Trditve Komisije,

da ne obstaja dovolj neposredna vzročna zveza med njenimi domnevnimi napakami in škodo, katere obstoj zatrjujejo tožeče stranke, torej ne morejo vzdržati.

66 Prvič, trditve Komisije, da je za škodo, ki so jo utrpele tožeče stranke, odgovorna bodisi družba De Poli, ki je v okviru postopka državnih pomoči trdila, da je za zamude pri izdelavi ladij odgovorna družba Idromacchine, bodisi Italijanska republika, ki je Komisiji posredovala napačne podatke, je treba zavrniti kot neutemeljene.

67 Tudi ob predpostavki ugotovitve, da je družba De Poli Italijanski republiki posredovala napačne podatke glede družbe Idromacchine, ki naj bi jih nato napačno posredovala Komisiji in tej instituciji ne bi povedala, da gre za podatke, ki jih je treba varovati kot poklicno tajnost, ostaja dejstvo, da neposreden vzrok za škodo, ki je nastala družbi Idromacchine, ne bi bili napačni podatki, ki jih je posredovala družba De Poli ali Italijanska republika, ampak razkritje s strani Komisije v sporni odločbi dejstev in presoje, v katerih je ta družba poimensko omenjena kot tista, ki družbi De Poli ni uspela dobaviti proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in tako ni spoštovala svojih obveznosti, čeprav to razkritje ni bilo potrebno glede na predmet sporne odločbe.

68 Drugič, v nasprotju s tem, kar je trdila Komisija na glavni obravnavi, potem ko so tožeče stranke na ustna vprašanja Splošnega sodišča povedale, da je sodišče v Benetkah decembra 2009 izdalo sodbo, v kateri je ugotovilo, da družba De Poli ni kršila pogodbenih obveznosti do družbe Idromacchine, taka sodba ne vpliva na ugotovitev, da ne bi bila povzročena škoda podobi in ugledu družbe Idromacchine, če Komisija ne bi razkrila njenega imena v sporni odločbi.

69 Glede na ugotovitve iz točk od 31 do 68 zgoraj je treba skleniti, da so vsi trije pogoji za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti v smislu člena 288, drugi odstavek, ES izpolnjeni, zato je treba določiti višino odškodnine, ki se odmeri družbi Idromacchine za nastalo nepremoženjsko škodo.

Odškodnina za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela družba Idromacchine

70 Glede odškodnine zaradi okrnitve podobe in uglede, ki jo je utrpela družba Idromacchine, tožeče stranke v bistvu zahtevajo odškodnino, ki se določi *ex aequo et bono*, skupaj s kompenzacijskimi obrestmi od datuma objave sporne odločbe do datuma izreka sodba ter zamudnimi obrestmi od datuma izreka sodbe do plačila odškodnine, in nazadnje ukrepe za popravo podobe in ugleda družbe Idromacchine.

71 Na prvem mestu, glede njihove zahteve za plačilo odškodnine s strani Komisije, ki jo je treba določiti po načelu *ex aequo et bono*, je treba povedati, da so na ustna vprašanja, ki jih je Splošno sodišče postavilo na glavni obravnavi, tožeče stranke pojasnile, da so, glede na to, da nepremoženjske škode ni bilo mogoče kvantificirati, zgolj indikativno predlagale, naj jim Splošno sodišče iz tega naslova določi odškodnino v višini od 30 do 50 % zneska, ki ga zahtevajo iz naslova premoženjske škode, in sicer gre za približni znesek med 1.637.892 in 2.729.820 EUR.

72 Prvič, glede dejavnikov, za katere tožeče stranke menijo, da povečujejo njihovo škodo, ker je Komisija „ponovila negativno publiciteto glede družbe Idromacchine“, navajajo

sklicevanja na sporno odločbo v, najprej, odločbi Komisije 2006/948/ES z dne 4. julija 2006 o državni pomoči, ki jo Italija namerava odobriti v korist Cantieri Navali Termoli S.p. A (UL L 383, str. 53), nato v odločbi 2008/C 208/07 z dne 16. aprila 2008, „Državne pomoči – Italija – Državna pomoč C 15/08 (prej N 318/07, N 319/07, N 544/07 in N 70/08) – Podaljšanje triletnega dobavnega roka za štiri zabojnike za kemijske proizvode, ki jih izdela družba Cantiere Navale de Poli“ (UL C 208, str. 14) in nazadnje v sodbi Splošnega sodišča z dne 12. novembra 2008 v zadevi Cantieri Navali Termoli proti Komisiji (T-70/07, neobjavljena v ZOdl.) (UL C 6, str. 25).

73 Čeprav je res, da se obe odločbi in sodba, ki so navedene v točki 72 zgoraj in so bile objavljene v Uradnem listu, sklicujejo na sporno odločbo, je vendar treba ugotoviti, da družba Idromacchine ni bila nikjer ponovno poimensko omenjena kot taka, ki družbi De Poli ni dobavila proizvodov v skladu z veljavnimi standardi in ni spoštovala svojih pogodbenih obveznosti. V teh okoliščinah ti dve odločbi in ta sodba niso povečale nepremoženjske škode, ki je nastala družbi Idromacchine.

74 Drugič, povedati je treba, da tožeče stranke ne pojasnijo, s čim naj bi bil utemeljen zahtevek za odškodnino v višini od 30 do 50 % zneska 5.459.641,28 EUR, ki ga zahtevajo kot odškodnino za premoženjsko škodo. Čeprav je dejstvo, da je javni organ, kot je Komisija, razkril podatke, ki so družbo Idromacchine predstavili v slabi luči, kar lahko dejansko okrni podobo in ugled te družbe, tožeče stranke ne navajajo nobenih razlogov, ki bi upravičevali zneske, ki jih zahtevajo kot pravično odškodnino za okrnitev podobe in ugleda družbe Idromacchine. Glede tega je mogoče po eni strani ugotoviti, da niso zatrjevale, da so ti zneski kakor koli povezani s stroški investicij, ki jih je imela družba Idromacchine s tem, da si je ustvarila svojo podobo in ugled. Po drugi strani tožeče stranke ne navajajo nobene trditve ali dokaza, zakaj bi ti zneski, ki

so od 12- do 20-krat višji kot znesek 133.500 EUR, ki je enak povprečnemu letnemu dobičku, za katerega družba Idromacchine trdi, da ga je ustvarila v letih, preden je bila objavljena sporna odločba, ustrezali pravični odškodnini za škodo, ki jo je utrpela družba Idromacchine.

75 Tretjič, ugotoviti je treba, da bi tožeče stranke vsekakor lahko zelo omejile obseg nepremoženjske škode, ki jo je utrpela družba Idromacchine. Ker namreč tožeče stranke zatrjujejo, da je italijanski organ za certifikacijo 5. oktobra 2004 izdal certifikat, da so zadevni zbiralniki v skladu z veljavnimi standardi, je iz tega mogoče sklepati, da bi družba Idromacchine lahko ta certifikat predočila med drugim tudi obstoječim in potencialnim strankam in tako izpodbijala, preden je bila sama odločba objavljena, resničnosti negativnih presoj, ki se nanjo nanašajo v tej odločbi, in tako omilila okrnitev svoje podobe in ugleda, ki iz te odločbe izhajajo. Zato je treba kot neutemeljene zavrniti tudi trditve, ki jih navajajo tožeče stranke kot odgovore na vprašanja Splošnega sodišča na glavni obravnavi, da je bilo škodenje podobi in ugledu družbe Idromacchine še večje, ker je bila od njene objave sporna odločba prvi podatek, ki se je prikazal v internetnem iskalniku, in ker je bila ta odločba dostopna na internetnih straneh Generalnega direktorata za konkurenco Komisije in Uradnega lista, ki so zelo brane.

76 Glede na vse ugotovitve iz točk od 71 do 75 zgoraj in ob dejstvu, da tožeče stranke niso predložile natančnejših dokazov glede obsega kršitve podobe in ugleda, ki ju je utrpela družba Idromacchine, Splošno sodišče meni, da odškodnina 20.000 EUR predstavlja pravično odškodnino.

77 Na drugem mestu, glede predlogov tožečih strank za odmero kompenzacijskih obresti za obdobje od objave sporne odločbe do izreka sodbe in zamudnih obresti od datuma izreka sodbe do dejanskega plačila odškodnine, je treba opozoriti, prvič, da

če so izpolnjeni pogoji za nepogodbeno odgovornost Skupnosti, ni mogoče prezreti neugodnih posledic zaradi časa, ki je pretekel med nastankom škodnega dogodka in datumom plačila odškodnine, ker je treba upoštevati izgubo vrednosti valute (sodba Splošnega sodišča z dne 13. julija 2005 v zadevi Camar proti Svetu in Komisiji, T-260/97, ZOdl., str. II-2741, točka 138; glej tudi v tem smislu sodbo Sodišča z dne 3. februarja 1994 v zadevi Grifoni proti ESAE, C-308/87, Recueil, str. I-341, točka 40). Povedati je treba, da ta finančni izpad odraža letna inflacijska stopnja, ki jo je za zadevno obdobje ugotovil Eurostat (statistični urad Evropske unije), v državi članici, v kateri imajo te družbe sedež (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 27. januarja 2000 v združenih zadevah Mulder in drugi proti Svetu in Komisiji, C-104/89 in C-37/90, Recueil, str. I-203, točki 220 in 221; zgoraj navedeno sodbo Splošnega sodišča Camar proti Svetu in Komisiji, točka 139, in sodbo z dne 26. novembra 2008 v zadevi Agraz in drugi proti Komisiji, T-285/03, neobjavljena v ZOdl., točka 50). Glede tega je treba v tem primeru ugotoviti, da je do škodnega dogodka prišlo na dan, ko je bila sporna odločba objavljena v Uradnem listu, torej 18. februarja 2005.

78 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da mora Komisija poravnati kompenzacijske obresti od dneva objave sporne odločbe 18. februarja 2005 do dneva izreka te sodbe, in to po obrestni meri, ki jo je ECB določila za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem obdobju, povišani za dve točki.

79 Drugič, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je mogoče dolgovani odškodnini prišteti zamudne obresti od datuma izreka sodbe, s katero je bila ugotovljena obveznost povrnitve škode (glej v tem smislu zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Dumortier in drugi proti Svetu, točka 25, in zgoraj v točki 77 navedeni sodbi Mulder in drugi proti Svetu in Komisiji, točka 35, ter Agraz in drugi proti Komisiji, točka 55). V skladu s sodno prakso se obrestna mera, ki jo je treba uporabiti, izračuna na podlagi obrestne mere, ki jo ECB določi za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem

obdobju, povišani za dve točki (zgoraj v točki 77 navedeni sodbi Camar proti Svetu in Komisiji, točka 146, in Agraz in drugi proti Komisiji, točka 55).

80 V teh okoliščinah je treba šteti, da mora Komisija plačati zamudne obresti od datuma izreka sodbe do popolnega poplačila te odškodnine po obrestni meri, ki jo ECB določi za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem obdobju, povišani za dve točki.

81 Tretjič, glede zahtevkov tožečih strank, da se popravi podoba in povrne ugled družbe Idromacchine, je treba spomniti, da v skladu s sodno prakso iz člena 288, drugi odstavek, ES in iz člena 235 ES, ki ne izključuje odškodnine v naravi, izhaja, da je sodišče Evropske unije pristojno naložiti Skupnosti vse oblike nadomestila škode, ki so v skladu s splošnimi načeli, skupnimi pravnim ureditvam držav članic v zvezi z nepogodbeno odgovornostjo, skupaj z odškodnino v naravi, po potrebi v obliki odredbe, da se nekaj stori ali opusti (zgoraj v točki 26 navedena sodba Galileo International Technology in drugi proti Komisiji, točka 63).

82 V tem primeru je treba predloge za to, da Splošno sodišče popravi podobo družbe Idromacchine bodisi z objavo popravka v Uradnem listu domnevno napačnih navedb iz sporne odločbe bodisi z dopisom, s katerim se popravijo podatki iz sporne odločbe in ki naj se naslovi na operaterje v ladjedelniškem sektorju, zavrniti kot neutemeljene. Tožeče stranke so v dopisih v bistvu večkrat trdile, da družba Idromacchine pri izpolnjevanju svojih pogodbenih obveznosti do družbe De Poli ni storila nobene napake. Vendar je treba spomniti, da je bila kršitev Komisije, ki je bila ugotovljena v točki 56 zgoraj, v skladu s predlogom tožečih strank v tem, da je bilo razkrito ime družbe Idromacchine in ne v napačni presoji dejanskega stanja, s tem ko je v sporni odločbi v bistvu presodila, da je bila družba Idromacchine, odgovorna za nepravilno izpolnjevanje pogodbenih obveznosti, ki jih ima do družbe De Poli. Ker tožeče stranke v tem smislu niso vložile predloga, ugotavljanje te napake pri presoji, ki jo je

storila Komisija, ni del tega postopka, zato ni treba ugotavljati, ali je Komisija storila tako napako pri presoji niti ji *a fortiori* ni treba naložiti, da sprejme ukrepe za popravo podobe in povrnitev ugleda družbe Idromacchine.

83 Zato je treba zahtevek za popravo podobe in povrnitev ugleda družbe Idromacchine, ki so ga vložile tožeče stranke, zavrniti kot neutemeljen.

84 Na podlagi ugotovitev glede odškodninskega zahtevka tožečih strank iz naslova nepremoženjske škode družbe Idromacchine je treba torej, prvič, šteti, da so pogoji za nepogodbeno odgovornost Skupnosti izpolnjeni, drugič, družbi Idromacchine odmeriti odškodnino 20.000 EUR zaradi nastale nepremoženjske škode, tretjič, Komisiji naložiti plačilo kompenzacijskih obresti od tega zneska od objave sporne odločbe v Uradnem listu 18. februarja 2005 do dneva izreka te sodbe, in sicer po obrestni meri, ki jo ECB določi za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem obdobju, povišani za dve točki, in, četrtič, naložiti Komisiji plačilo zamudnih obresti od datuma izreka sodbe do popolnega poplačila te odškodnine po obrestni meri, ki jo ECB določi za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem obdobju, povišani za dve točki.

Nepremoženjska škoda, ki je nastala A. in R. Capuzzu

85 Iz dopisov tožečih strank izhaja, da so v bistvu zatrjevale, da sta A. in R. Capuzzu nastali dve vrsti nepremoženjske škode. Po eni strani tožeče stranke zatrjujejo, da je okrnitev podobe in ugleda družbe Idromacchine povzročilo škodo A. in R. Capuzzu „posledično“ kot stoodstotnima lastnikoma družbe Idromacchine in vodstvenima

osebama te družbe. Po drugi strani tožeče stranke menijo, da so utrpele „tesnobno stanje, ki je [A. in R. Capuzzu] nastalo zaradi nujnosti po odpravi škode, ki jo je povzročila Komisija z objavo podatkov, ki so jih opredelile in jih še vedno opredeljujejo kot lažnive“, ter „stanje negotovosti“ in „stanje razočaranja“, ki izhajata iz neuspelih prizadevanj tožečih strank po objavi sporne odločbe za popravo škode, ki je nastala družbi Idromacchine.

86 Ker je bilo v točki 57 zgoraj že ugotovljeno, da je Komisija zaradi kršitve obveznosti varovanja poklicne tajnosti ravnala protipravno, je treba preučiti, ali so tožeče stranke v tem primeru dokazale, da je A in R. Capuzzu nastala dejanska in gotova nepremoženjska škoda oziroma da obstaja vzročna zveza med tem nezakonitim ravnanjem in zatrjevano nepremoženjsko škodo. Iz sodne prakse, navedene v točki 27 zgoraj, namreč izhaja, da če eden od teh razlogov ni izpolnjen, ni mogoče govoriti o odgovornosti Skupnosti.

87 Na prvem mestu je glede okrnitve podobe in ugleda, ki naj bi ga utrpela A. in R. Capuzzo „posledično“ zaradi okrnitve podobe in ugleda, ki jo je utrpela družba Idromacchine, treba ugotoviti, kot je ugotovila Komisija, da se njuni imeni v sporni odločbi ne pojavita prav nikjer in da se jima ne očita, da sta osebno krivdno ravnala.

88 Dalje je treba povedati, da zgolj to, da sta A. in R. Capuzzo stoodstotna lastnika družbe Idromacchine in da sta vodstveni osebi v tej družbi, ne spremeni ugotovitve, da je Komisija v sporni odločbi izpostavila le ravnanje družbe Idromacchine, ne pa ravnanja njenih družbenikov oziroma vodstvenih oseb. Zato je treba poudariti, da se, kot izhaja iz navedb v sporni odločbi, ki so povzete v točkah od 8 do 12 zgoraj, sporna odločba nanaša zgolj na sposobnost same družbe, da izpolni pogodbene obveznosti

in dobavi proizvode v skladu z veljavnimi standardi, ne pa na lastnosti A. in R. Capuzza kot vodstvenih oseb oziroma družbenikov.

89 Nazadnje, ker tožeče stranke napotujejo na sodbo Splošnega sodišča z dne 9. julija 1999 v zadevi New Europe Consulting in Brown proti Komisiji (T-231/97, Recueil, str. II-2403, točki 54 in 55), je treba povedati, da se dejansko stanje v navedeni zadevi razlikuje od dejanskega stanja v pričujoči zadevi in v teh dveh zadevah ni mogoče sklepati enako. Čeprav namreč iz točk 54 in 55 te sodbe izhaja, da je Splošno sodišče v tej zadevi ugotovilo, da je okrnitev ugleda zadevnega podjetja škodovala njegovemu direktorju, ki je imel v lasti 99 % tega podjetja, je zaradi okoliščin, da je ta direktor, prvič, sam opravljal dejavnosti v obliki „enoosebnega podjetja“ in, drugič, da je Komisija njega osebno postavila v negotov položaj, ki ga je prisilil v nepotreben trud, da bi spremenil položaj, ki ga je ustvarila Komisija. V tem primeru pa tožeče stranke niso predložile dokaza, da je podana ena ali druga izmed teh okoliščin.

90 Zato je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso dokazale obstoja okrnitve podobe in ugleda A. in R. Capuzza kot družbenikov in vodstvenih oseb družbe Idromacchine.

91 Na drugem mestu je glede nepremoženjske škode, ki je nastala A. in R. Capuzzu zaradi njunega „tesnobnega“ stanja, ki je nastalo zaradi nujnosti po popravi podobe družbe Idromacchine in zaradi njunega stanja „negotovosti“ in „razočaranja“, ki je nastalo zaradi neuspelih prizadevanj po objavi sporne odločbe za popravo škode, ki je nastala družbi Idromacchine, po eni strani treba ugotoviti, da tožeče stranke zgolj navajajo, da so utrpele duševne bolečine, ne da bi o tem predložile kakršen koli dokaz.

92 Po drugi strani in v vsakem primeru pa v tej zadevi iz dokazov, ki so jih tožeče stranke predložile Splošnemu sodišču, izhaja, da so dejanja na upravnem področju, ki sta jih A. in R. Capuzzo osebno opravila kot vodstveni osebi družbe d'Idromacchine, omejena na dva podpisana dopisa, ki sta bila poslana na italijansko ministrstvo za zunanje zadeve in na Komisijo. Zgolj teh prizadevanj ni mogoče šteti za taka, ki so lahko povzročila neudobje, ki naj bi preseglo običajne posledice poslovnega življenja za vodstvene osebe, kot sta A. in R. Capuzzo, da bi lahko tako nastala nepremoženjska škoda.

93 Tožeče stranke torej niso dokazale, da sta A. in R. Capuzzo utrpela „tesnobno stanje", „negotovo stanje" in „stanje razočaranja", ki bi pomenila dejansko in gotovo škodo.

94 Glede na vse ugotovitve iz točk od 84 do 93 zgoraj je treba zavrniti odškodninski zahtevek tožečih strank iz naslova nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela A. in R. Capuzzo. V teh okoliščinah je treba zahtevke tožečih strank iz drugega in tretjega tožbenega predloga, naj se jima prisodijo kompenzacijske in zamudne obresti ali naj se naloži Komisiji, da „rehabilitira" njuno podobo in ugled, kot neutemeljene zavrniti.

2. *Zahtevek za premoženjsko škodo*

95 Tožeče stranke trdijo, da so jim nastale štiri vrste premoženjske škode.

96 Na prvem mestu tožeče stranke zahtevajo odškodnino za škodo, ki naj bi jim nastala zaradi tega, ker je družba Idromacchine nujno morala predložiti Italijanski republiki in Komisiji formalne prošnje za dostop do dokumentov, ki naj bi si jih slednji izmenjali

v okviru postopka glede državnih pomoči, v katerem je bila na koncu izdana izpodbijana odločba. Glede tega zahtevajo odškodnino, po eni strani, v znesku 3569,28 EUR, ki vključuje nagrado za odvetnika in potne stroške za zaposlenega v družbi Idromacchine, ki je omogočil dostop do dokumentov, ki so jih imeli italijanski organi, in, po drugi strani, v znesku 9072 EUR za izvedeniško tehnično in računovodsko mnenje o tem, kolikšna škoda naj bi nastala družbi Idromacchine, ki je bilo naročeno pri revizijski družbi za namene tega postopka (v nadaljevanju: izvedeniško mnenje).

97 Glede tega je treba opozoriti, da se skladu s členom 91(2) Poslovnika Splošnega sodišča štejejo za stroške, ki se lahko povrnejo, nujni izdatki, ki jih imajo stranke zaradi postopka.

98 Zato je treba, prvič, glede stroškov za izvedeniško mnenje, ki so ga stranke dale izdelati zato, da bi se v okviru postopka pred Splošnim sodiščem določila višina njihove domnevne škode, ugotoviti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se taki stroški, ki jih stranke priglasijo za namene sodnega postopka, ne morejo šteti za del škode, ki bi bila ločena od stroškov postopka (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 10. junija 1999 v zadevi Komisija proti Montorio, C-334/97, Recueil, str. I-3387, točka 54, in sklep Splošnega sodišča z dne 14. septembra 2005 v zadevi Ehcon proti Komisiji, T-140/04, ZOdl., str. II-3287, točka 79).

99 Ugotoviti je torej treba, da tožeče stranke na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES niso upravičene do odškodnine za stroške za izvedeniško mnenje, ki so ga naročile za namene tega postopka.

100 Drugič, glede nagrade za odvetnika in potne stroške zaposlenega v družbi Idromacchine, ki so povezani z dostopom do dopisov, izmenjanih med Italijansko republiko in Komisijo, ki naj bi jih tožeče stranke imele v fazi pred sodnim postopkom, je treba spomniti, da je Splošno sodišče presodilo, da čeprav je bilo pred sodnim postopkom opravljenega veliko pravnega dela, se člen 91 Poslovnika nanaša le na postopek pred Splošnim sodiščem, in ne na predhodno fazo. To izhaja med drugim iz člena 90 tega poslovnika, ki govori o „postopku pred Splošnim sodiščem“ (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 24. januarja 2002 v zadevi Groupe Origny proti Komisiji, T-38/95 DEP, Recueil, str. II-217, točka 29 in navedena sodna praksa). Torej bi bilo priznanje teh stroškov za škodo, katere povrnitev je mogoča v okviru odškodninske tožbe, v nasprotju s tem, da ni mogoče zahtevati povrnitve stroškov, nastalih v fazi pred sodnim postopkom (zgoraj v točki 98 navedeni sklep Ehcon proti Komisiji, točka 79).

101 Torej je treba tudi ugotoviti, da tožeče stranke na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES niso upravičene do odškodnine za nagrado za odvetnika in potne stroške zaposlenega v družbi Idromacchine, ki so jih priglasile v zvezi s fazo pred tem postopkom pred Splošnim sodiščem

102 Glede na ugotovitve iz točk od 95 do 101 zgoraj je treba torej zavrniti odškodninske zahtevke za stroške, ki so tožečim strankam nastali v fazi pred tem postopkom in za namene tega postopka.

103 Na drugem mestu je treba – ker je Splošno sodišče v točki 57 zgoraj že ugotovilo, da je Komisija storila kršitev, tako da je podana nepogodbena odgovornost Skupnosti – preučiti, ali so tožeče stranke dokazale, da so bile preostale tri premoženjske škode, ki jih zatrjujejo, resnične ali da obstaja vzročna zveza med vsemi temi škodami, ki jih

zatrjujejo, in to kršitvijo. Iz sodne prakse, navedene v točki 27 zgoraj, namreč izhaja, da če eden izmed teh pogojev ni izpolnjen, ni nepogodbene odgovornosti Skupnosti.

104 Prvič, tožeče stranke zahtevajo odškodnino 3.900.000 EUR, kar predstavlja vrednost izdelave zadevnih zbiralnikov. Tožeče stranke trdijo, da družba Idromacchine ni uspela preprodati zadevnih zbiralnikov zaradi tega, ker je bilo v sporni odločbi navedeno, da imajo napake, kot je bilo to navedeno v dopisu prodajnega zastopnika z dne 30. marca 2007, ki so ga priložile k tožbi (v nadaljevanju: dopis prodajnega zastopnika).

105 Glede tega je treba ugotoviti, da so v pisanjih tožeče stranke trdile, da je, ker zadevni zbiralniki po objavi sporne odločbe niso bili prodani, „družba Idromacchine nadaljevala tako, da je začela v sodelovanju z drugimi družbami iz tega sektorja in ladjarji, z izdelavo ladje *ad hoc* (katere fizikalne in mehanske lastnosti so [bile] primerljive s tistimi, ki jih je imela ladja [ki jo je izdelal De Poli], na kateri bi morali biti nameščeni zbiralniki, ki so bili naročeni) zaman“. Torej in ne da bi se bilo treba izreči o verodostojnosti – kot dokazu – dopisa prodajnega zastopnika, ki ga Komisija izpodbija, je treba povedati, da iz pričanja tožečih strank izhaja, da zadevni zbiralniki niso bili prodani, ker so bili izdelani tako, da ustrezajo specifičnim zahtevam ladij, na katere bi jih morala namestiti družba De Poli, in ne zaradi protipravnega ravnanja Komisije z objavo sporne odločbe.

106 Po drugi strani pa je v vsakem primeru treba povedati, da premoženjska škoda družbe Idromacchine glede tega ne izhaja iz protipravnega ravnanja Komisije, ampak iz dejstva, da družba De Poli ni plačala teh zbiralnikov. Torej bi bila družba Idromacchine morebiti prišla do odškodnine za premoženjsko škodo le v okviru tožbe iz naslova pogodbene odgovornosti pred nacionalnimi sodišči, in ne v tem postopku.

107 Iz tega izhaja, da tožeče stranke niso uspele dokazati, da je obstajala vzročna zveza med protipravnim ravnanjem Komisije in premoženjsko škodo, ki naj bi nastala družbi Idromacchine zaradi tega, ker je morala plačati stroške izdelave zadevnih zbiralnikov, ki pa niso bili prodani. Torej je glede tega odškodninski zahtevek tožečih strank treba zavrniti.

108 Drugič, tožeče stranke zahtevajo odškodnino 1.013.000 EUR, ki ustreza domnevni „neproduktivnosti blaga in opreme družbe Idromacchine za kotlarski sektor v letih od 2005 do 2008“. Zatrjujejo, da „je bila od leta 2005 družba Idromacchine primorana trpeti več fiksnih stroškov, da je ohranila pri življenju neproduktiven sektor ravno zaradi objavljenih podatkov“ v sporni odločbi. Glede tega v pisanjih predstavijo tabelo, ki jo je izdelal zaposleni v družbi Idromacchine, v kateri je prikazano, da je bilo uporabljenih štirinajst kosov opreme za izdelavo zbiralnikov, ki jih je družba nabavila med letoma 1995 in 2002 in katerih skupna sedanja vrednost je bila 1.013.000 EUR.

109 Povedati je treba, da čeprav znesek, ki ga zahtevajo tožeče stranke, po njihovih ocenah pomeni vrednost, ki jo je v letu 2008 imela oprema, ki je bila uporabljena za izdelavo zbiralnikov, tak znesek kljub vsemu ni povezan s samim predmetom odškodninskega zahtevka zato, ker naj se ta oprema ne bi uporabljala tri leta po sprejetju sporne odločbe. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da škoda, za katero se zahteva odškodnina 1.013.000 EUR, ni dejanska in gotova škoda.

110 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeče stranke v tem primeru niso dokazale vzročne zveze med protipravnim ravnanjem Komisije in dejstvom, da družba Idromacchine tri leta po sprejetju sporne odločbe te opreme ni mogla uporabljati.

111 Najprej, trditve tožečih strank, da je kotlarski sektor v letih od 2005 do 2008 doživel porast in da se zoper družbo Idromacchine nikoli ni pritožila nobena stranka, razen družbe De Poli, namreč nikakor ne kažejo na to, da naj se promet družbe Idromacchine in zato tudi njena sposobnost, da amortizira opremo, v tem obdobju ne bi zmanjšala, če sporna odločba ne bi bila objavljena. Iz dejstva, da trg raste, namreč ni mogoče sklepati, da se poveča tudi promet nekega podjetja.

112 Dalje, dopis prodajnega zastopnika, ki so ga predložile tožeče stranke in v katerem je zapisano, da so stranke, s katerimi je bil vzpostavljen stik za prodajo zadevnih zbiralnikov, „nenehno izpostavljale nepremagljive zadržke [upoštevaje] domnevno pomanjkljivost [zadevnih] zbiralnikov, kot je objavila Evropska komisija v [Uradnem listu] 18. februarja 2005“, ne dokazuje obstoja dovolj neposredne vzročne zveze med objavo sporne odločbe in dejstvom, da naj bi se družbi Idromacchine promet drastično zmanjšal v letih od 2005 do 2008, tako da opreme ni mogla uporabljati tri leta po objavi sporne odločbe zaradi napak Komisije. Glede tega je treba namreč poudariti, da tožeče stranke niso dokazale, da so zaradi objave sporne odločbe obstoječe in potencialne stranke te družbe pri njej prenehale naročati druge zbiralnike kot tiste, na katere se nanaša sporna odločba, ali tudi na primer, da je bila po objavi sporne odločbe družba Idromacchine izbrisana s seznama prodajalcev, med katere je spadala tudi sama in za katere tožeče stranke v pisanjih trdijo, da ji je le „prisotnost na temu seznamu [omogoča[la], da dobi naročila“.

113 Nazadnje tožeče stranke ne predložijo nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče razumeti razloge, zakaj naj bi objava sporne odločbe povzročila zmanjšanje prometa družbe Idromacchine, čeprav bi vsaki obstoječi in potencialni stranki lahko

navedla, kot to izhaja iz njenih pisanj, da je italijanski organ za certifikacijo dokončno ugotovili, da so zadevni zbiralniki skladni z veljavnimi standardi 5. oktobra 2004, torej preden je bila objavljena sporna odločba.

114 Iz ugotovitev iz točk od 108 do 113 zgoraj izhaja, da tožeče stranke niso dokazale niti dejanske in gotove škode niti vzročne zveze med protipravnim ravnanjem Komisije in premoženjsko škodo, ki naj bi jim nastala zaradi zatrjevane „neproduktivnosti premoženja in opreme družbe Idromacchine, namenjene zgolj za sektor kotlov v letih od 2005 do 2008“.

115 Tretjič, tožeče stranke zahtevajo odškodnino 534.000 EUR iz naslova izgubljenega dobička, ki naj bi ga utrpela družba Idromacchine zaradi zmanjšanja naročil zbiralnikov in ki ustreza znesku celotnega dobička, ki bi ga ustvarila v letih od 2005 do 2008, če sporna odločba ne bi bila objavljena. Glede tega zadostuje povedati, da – kot je bilo navedeno v točki 111 zgoraj – tožeče stranke niso predložile nobenega dokaza, s katerim bi dokazale vzročno zvezo med protipravnim ravnanjem Komisije in zmanjšanjem prometa družbe Idromacchine, in posledično njenega dobička.

116 Zato je treba odškodninski zahtevek tožečih strank zavrniti kot neutemeljen v delu, ki se nanaša na celotno premoženjsko škodo, katere celotno vrednost so ocenile na 5.459.641,28 EUR. Iz prej navedenega izhaja, da je treba zahtevek tožečih strank iz prvega tožbenega predloga, in sicer da naj se v njihovo korist naloži plačilo kompenzacijskih in zamudnih obresti na ta znesek, treba zavrniti kot neutemeljen.

117 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba torej skleniti, da se tej tožbi ugodi glede odškodninskega zahtevka tožečih strank za nepremoženjsko škodo, ki je nastala družbi Idromacchine, v preostalem delu pa je treba zahtevek zavrniti.

Stroški

118 V skladu s členom 87(3) Poslovnika lahko Splošno sodišče, če vsaka stranka uspe samo deloma, razdeli stroške ali odloči, da vsaka stranka nosi svoje stroške.

119 Ker je bilo tožbi deloma ugodeno, pravična presoja okoliščin zadeve narekuje, da Komisija nosi svoje stroške in dve tretjini stroškov tožečih strank, tožeče stranke pa nosijo tretjino svojih stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Evropska komisija mora družbi Idromacchine Srl plačati odškodnino 20.000 EUR iz naslova nepremoženjske škode, ki je tej družbi nastala.**

2. **Odškodnini, ki jo je treba plačati družbi Idromacchine, se prištejejo kompenzacijske obresti od 18. februarja 2005 do datuma izreka te sodbe, in to po obrestni meri, ki jo Evropska centralna banka (ECB) določi za glavne transakcije refinanciranja, povišani za dve točki.**

3. **Odškodnini, ki jo je treba plačati družbi Idromacchine, se prištejejo zamudne obresti od datuma izreka sodbe do popolnega poplačila te odškodnine, in to po obrestni meri, ki jo ECB določi za glavne transakcije refinanciranja, povišani za dve točki.**

4. **V preostalem se tožba zavrne.**

5. **Komisija nosi svoje stroške in dve tretjini stroškov družbe Idromacchine, Alessandra Capuzza in Roberta Capuzza, ki nosijo tretjino svojih stroškov.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. novembra 2011.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje ..... II - 7841

Postopek in predlogi strank ..... II - 7846

Pravo ..... II - 7848

1. Zahtevek za nepremoženjsko škodo ..... II - 7851

Nepremoženjska škoda, ki jo je utrpela družba Idromacchine ..... II - 7851

Nezakonito ravnanje, ki se očita Komisiji ..... II - 7851

Resničnost škode ..... II - 7860

Obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in zatrjevano škodo ..... II - 7861

Odškodnina za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpela družba Idromacchine.. II - 7863

Nepremoženjska škoda, ki je nastala A. in R. Capuzzu ..... II - 7868

2. Zahtevek za premoženjsko škodo ..... II - 7871

Stroški ..... II - 7878